

[Lone Dybkjær]

masse mennesker; der er perioder i éns liv, hvor man godt vil have mere tid til sit familieliv. Og den slags samtaler foregår ikke rigtig.

Jeg tror, vi skal til at udvikle nogle nye modeller, sådan at man åbent og ærligt kan sige: Jamen der er de og de perioder, hvor jeg vil satse lidt mere på familielivet for så senere igen at kunne satse noget mere på arbejdslivet. Jeg tror, det er vigtigt at gøre det åbent, for ellers kommer der al den skjulte karrierediskrimination, som vi ser i ministerierne, og som jo fører til, at vi ikke får de kvindelige ledere.

Så vil jeg i øvrigt sige, at det naturligvis også kræver et stort arbejde af ministerierne, hvis man overhovedet skal have organisationerne til at udpege kvinder til råd og nævn og bestyrelser. Det er simpelt hen sejt, og det kunne jeg bruge en hel del tid på at tale om. Men dér er det helt nødvendigt, at man arbejder intensivt – det er navnlig til hr. Arne Melchior, som sagde, at pålæg ikke førte til noget. Jo, det gør, og det er helt nødvendigt over for organisationerne. Ellers indstiller de minsandten ikke kvinder. Nu tænker jeg ikke bare på jagtforeningerne og sådan noget, der jo ikke har ret mange kvindelige jægere, men sådan i bred almindelighed. De indstiller ikke.

Jeg havde jo store bataljer med Danmarks Naturfredningsforening, som har 280.000 medlemmer og simpelt hen ikke var i stand til at indstille en kvinde. Dér lavede vi så en aftale om, at hvis de fik lov til at komme med i udvalgene – for jeg holdt pladserne vakante – ville de til gengæld gøre en aktiv indsats for at få nogle kvinder uddannet. Det var en måde at gøre det på. Men det var jo ikke sket, medmindre man havde været møgstædig. Derfor tror jeg, at pålæg af den art, samtaler, dialoger, initiativer af den art, er utrolig vigtige.

Så vil jeg godt komme til det fjerde og sidste punkt, nemlig det holdningsmæssige. Dér mener jeg – også på baggrund af egen erfaring og i det hele taget – at vi også kommer til at diskutere holdningerne hos kvinderne lidt, for det er klart nok, at det ikke kun er et spørgsmål om, at mændene skal ændre sig.

Vi er nødt til til de to mandlige ordførere at sige: Mændene skal nu også ændre sig, det er også nødvendigt. For det er klart, at når kvinder squeezes mellem mænd, mæslinger og magt, så er det også mændenes skyld, og ligestillingen vil ofte gå ud over mæslingerne, for-

stået på den måde, at det går ud over børnene. Det er jo også det, vi har set i en lang række sammenhænge. Men det handler altså også om kvindernes egen holdning. Det handler også om, at kvinderne selv søger, og dér må man jo nøgternt konstatere, dels at der ikke er en tilstrækkelig undergrund endnu, dels altså også, at det kniber med at få kvinderne selv til at søge stillingerne.

Mine afsluttende bemærkninger skal først være, at vi i Danmark er nået ganske langt i retning af, at vi er forbillede for en række andre lande, om end vores enlige mor – det kunne vi konstatere på Nairobikonferencen – jo ikke var nogen eksportmodel. De spurgte os meget ærligt om, hvad vi egentlig stillede op med det problem, og vi blev dem jo faktisk svar skyldige. Og det viser, at der altså også er lidt med, at mændene er nødt til at ændre holdning; ellers havde vi ikke helt så mange enlige mødre.

Det andet, jeg så vil sige, er, at nok kommer vi nogen vegne i vores mønster her i landet, men det ser ud til, at udlandet er bedre kørende, når det drejer sig om de økonomiske topposter i forretningslivet. Det er måske, fordi der er flere kvinder, der har arvet, men det er altså også, fordi kvinderne givetvis på nogle områder har en anden indstilling, end vi har herhjemme. Så der er noget med hensyn til de kvindelige iværksættere, som vi kan lære noget af fra udlandet, og som vi skal tage med os, og som kan være med til at bryde nogle hierarkiske mønstre.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg vil gerne sige tak til fru Lone Dybkjær for hendes kommentering af mit indlæg her. Alligevel beder jeg om denne korte bemærkning for klargøringens skyld, for mod slutningen var det, som om fru Lone Dybkjær havde forstået mig derhen – og det kan være min fejl – at jeg siger, at pålæg ikke hjælper. Jeg udtalte mig faktisk for og sagde – så beklageligt det kan være – at positiv diskriminering, altså positiv forskelsbehandling, nok er nødvendig.

Det, jeg bare bad om, var, at vi gravede noget dybere; der ligger altså noget bagved. Når folk som vores statsminister, der så gerne vil og mener det så ærligt, ikke er kommet længere, så ligger der altså noget. Den sætning, jeg citerede fra CD-ordførers tale den 28. januar 1988, sp.